

Arrest

nr. 64 067 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERSWIJVER, loco advocaat N. VERBEKE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt da verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 1a12.2010 door (D.M.A.) geboren te (...), op (...) en van Filippijnse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie

maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: "als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd" 2° 'de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie, die minstens een jaar duurt, zij beide ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een ander persoon."

Verder in artikel 40bis, §2 wordt gesteld: "de minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben."

Artikel 40ter stelt: "de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

Aangezien de partner van betrokkene geen 21 jaar is en betrokkenen niet bewezen hebben dat zij reeds een jaar voor de aanvraag hebben samengewoond, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden in artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art. 40bis van wet van 15.12.1980 (hierna Vreemdelingenwet). art. 62 Vreemdelingenwet, de art. 1 t/m 3 van de uitdrukkelijke Motiveringswet van 29.07.1991, van het beginsel van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel. Verweerder stelt dat verzoeker niet bewezen heeft dat hij reeds een jaar voor de aanvraag heeft samengewoond met de heer (J.J.) en zodoende niet aan de gestelde voorwaarde van art. 40bis van de Vreemdelingenwet voldoet. Art. 40bis, §2 stelt immers dat de minimum leeftijd wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer het bewijs wordt geleverd dat voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, partners reeds tenminste een jaar samengewoond hebben. Door deze motivering gaat verweerder voorbij aan de voorzichtigheid die zich opdringt bij een gezamenlijke vestiging van betrokkenen in het kader van gezinshereniging. De notie "gezamenlijke vestiging" impliceert immers geen effectieve en duurzame samenwoning, maar meer algemeen een zekere duurzaamheid in het onderhouden van minimale echtelijke relaties. (RvS 24 april 1995, nr. 50.030) (RvV 28 augustus 2007, nr. 1.397. Zie ook RvV 11 september 2007, nr. 1.637; RvV 16 oktober 2007, nr. 2.684 alsook RvV 30 augustus 2007, nr. 1.487). Het staat buiten kijf dat betrokkenen uitvoerig een minimale echtelijke relatie hebben aangetoond: deze stukken bevinden zich allemaal in het dossier en bewijzen dat betrokkenen samen in de Filippijnen 58 dagen hebben verbleven. Het feit dat betrokkenen daarna nog 10 maanden en 13 dagen samen op hun huidige adres verblijven ondersteunt alleen maar deze bewijsvoering en zet deze alsnog kracht bij. Daarnaast schendt verweerder zelf het verzoek dat zij vooropstelde in de Bijlage 19ter (Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) wanneer zij in haar beslissing dd 16.03.2011 stelt dat verzoeker geen recht heeft op verblijf, omdat betrokkenen niet bewezen hebben dat zij reeds 1 jaar voor de aanvraag hebben samengewoond. In de Bijlage 19ter immers verzoekt verweerder enkel om bewijzen voor te leggen van een relatie van minstens 1 jaar. Dat er minstens 3 ontmoetingen zijn geweest en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of méér dagen betreffen. Verzoeker heeft zonder enige twijfel deze voorwaarde vervuld! Verweerder schendt in die zin niet alleen het beginsel van behoorlijk bestuur, maar ook het vertrouwensbeginsel wanneer zij later stelt dat toch niet aan deze voorwaarde is voldaan.... Voor de goede orde van zaken wenst verzoeker te melden dat er momenteel een beroep lopende is tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Lint om in het huwelijk te treden. Verder heeft verzoeker tevens een regularisatieaanvraag ingediend op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Het moge duidelijk zijn dat verzoeker en zijn partner op alle mogelijke manieren die de wet hen aanreikt trachten om een levensgemeenschap samen te stichten. Elke poging die zij daartoe doen wordt gefnuikt, ondanks hard bewijs dat beiden wel degelijk een echte intieme relatie onderhouden. Verzoeker verwijst in dit opzicht nogmaals naar de talrijke foto's die hij destijds bijbracht en de talrijke bewijzen die onomstotelijk leiden tot de conclusie dat verzoeker en zijn partner een duurzame echtelijke relatie onderhouden sinds minimaal 20.05.2009, dat betrokkenen minimaal 58 dagen samen in het thuisland van verzoeker verbleven voor de aanvraag op grond van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet. Deze bewezen elementen dienen verzoeker zijn recht op verblijf op grond van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet te verschaffen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld: *"Aangezien de partner van betrokkene geen 21 jaar is en betrokkenen niet bewezen hebben dat zij reeds een jaar voor de aanvraag hebben samengewoond, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden in artikel 40bis van de wet van 15.12.1980."*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker betoogt: *"De notie "gezamenlijke vestiging" impliceert immers geen effectieve en duurzame samenwoning, maar meer algemeen een zekere duurzaamheid in het onderhouden van minimale echtelijke relaties."* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet gehuwd is. Er is derhalve geen sprake van echtelijke relaties, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op de rechtspraak van de Raad van State waarnaar hij verwijst.

Verzoeker betoogt: *"Daarnaast schendt verweerder zelf het verzoek dat zij vooropstelde in de Bijlage 19ter (Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) wanneer zij in haar beslissing dd 16.03 2011 stelt dat verzoeker geen recht heeft op verblijf, omdat betrokkenen niet bewezen hebben dat zij reeds 1 jaar voor de aanvraag hebben samengewoond. In de Bijlage 19ter immers verzoekt verweerder enkel om bewijzen voor te leggen van een relatie van minstens 1 jaar."*

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De Raad merkt op dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die hij instelt en, indien nodig, deze procedures dienen te vervolledigen en te actualiseren. Bovendien wordt in de bijlage 19ter verwezen naar artikel 52 van de Vreemdelingenwet, dat in §2 bepaalt:

"6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet: (...)

c) voor de partner bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de wet : het bewijs van de duurzame en stabiele relatie, en, indien beide partners niet minstens 21 jaar zijn, het bewijs dat zij beide minstens 18 jaar zijn en dat zij reeds ten minste een jaar samengewoond hebben voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt."

Verzoeker maakt een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC